

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 16.11. 2010, č.j. 13133-6/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se z důvodu shledání závažného veřejného zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2010, č.j. 13133-6/2010-ERU, kterým byla žadateli o licenci, společnosti Fotovoltaika – Bobík s.r.o., udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let, se vznikem oprávnění a termínem zahájení výkonu licencované činnosti ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, na celkový instalovaný sluneční výkon 1,021 MW pro provozovnu fotovoltaické elektrárny Hluk – Babí Hora (dále jen „FVE Hluk – Babí Hora“), vymezenou na pozemcích p.č. 4164/70, 72, 79, 81, 89, 5485/5 v katastrálním území Hluk, okres Uherské Hradiště.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce odůvodňuje podání žaloby tím, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že ze zprávy o výchozí revizi dokončené dne 27. 10. 2010 vypracované revizním technikem S. S. (dále jen „revizní zpráva“) vyplývá, že vnější vlivy byly určeny protokolem č. 08-170 podle ČSN 33 2000-5-51 jako prostory zvláště nebezpečné. Předmětné zařízení tedy podle žalobce je vyhrazeným elektrickým zařízením ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti (dále jen „vyhláška č. 73/2010 Sb.“), k jehož uvedení do provozu je nutné stanovisko organizace státního odborného dozoru, resp. Technické inspekce. Nebylo-li předmětné stanovisko v řízení předloženo, nelze uzavřít, že byly splněny technické předpoklady ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona.

Žalobce dále poukazuje na to, že zpráva o revizi se vztahuje toliko k „NN“ části energetického zařízení a nikoliv k „VN“ části, přestože, jak se podává ze stavebního povolení Městského úřadu Hluk ze dne 24. 3. 2010, č.j. 353/2010, je součástí zařízení i trafostanice a vyvedení výkonu.

Žalobce dále poukazuje na to, že licence byla udělena na dobu 25 let, ačkoliv pro takové rozhodnutí nebyly dány skutkové podklady. Žadatel o licenci za účelem prokázání splnění technických předpokladů doložil oprávnění předčasně užívat stavbu, aniž by bylo seznatelné v jaké části, jen do 30. 11. 2010. Kolaudační souhlas však žalovanému před vydáním jeho rozhodnutí, ani poté doložen nebyl.

Žalobce dále namítá, že podle podnikatelského záměru i rozhodnutí Městského úřadu Hluk, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 27. 10. 2010, č.j. Měú H 1932/2010, sp. zn. 1927/2010, kterým bylo povoleno předčasné užívání stavby, se mělo předmětné energetické zařízení nacházet i na pozemcích p.č. 4175/2, 4175/8, 4176/5, 4176/6, 4176/7 a 4176/8 a 3639/10 v k.ú. Hluk. Na těchto pozemcích však v uvedené době mělo být provozováno jiné energetické zařízení, a to společnosti Josef Trubačík – Bobík, s.r.o. Kde se tedy předmětné energetické zařízení nacházelo, není zřejmé. Není to podle žalobce dále seznatelné ani nahlédnutím do veřejně přístupného mapového podkladu katastru nemovitostí, neboť z něj vyplývá, že se energetické zařízení nachází ve skutečnosti i na dalších, zcela jiných pozemcích.

S ohledem na výše uvedené žalobce poukazuje na to, že žalovaný měl postupovat v souladu se svojí povinností zjistit dostatečně veškeré okolnosti pro ochranu veřejného zájmu a skutkový stav věci měl proto ověřit na místě samém ve smyslu § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta ČR k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce, ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu.

III. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat.

Žaloba byla podána dne 19. 11. 2013, žalobou napadené rozhodnutí o licenci nabylo právní moci dne 8. 12. 2010; žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je

tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je určující ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i základní imperativ demokratického právního státu, že podstatou uplatňování veřejné moci je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci

a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

V této souvislosti soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence a o jeho změně, tedy udělení oprávnění k podnikání za regulované ceny, nikoliv rozhodnutí opravňující držitele licence uvést energetické zařízení do provozu či naplnění podmínek pro čerpání státem garantovaných výkupních cen; tato premisa byla pak východiskem pro posouzení jednotlivých žalobních bodů zdejším soudem. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008. Nejvyšší správní soud v citovaném případě zdůraznil, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti v oblasti plynárenství a že právo uvést plynárenské zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení *in merito* nezakládá a k povolení provozu předmětného plynárenského zařízení byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. „*Toto řízení není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv.*“. Dále, uplatnit nárok na garantované výkupní ceny roku 2010 či 2011 pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření, pak bylo možno až dnem „uvedení do provozu“, kterým se pro účely cenové regulace rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační

soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů (čl. 1. 9. cenového rozhodnutí ERU č. 4/2009, účinného do 31. 12. 2010, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů), anebo kdy byly splněny následující podmínky; nabytí právní moci licence na výrobu elektřiny a dále provedení paralelního připojení výroby k distribuční nebo přenosové soustavě ze strany provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy (čl. 1.10 cenového rozhodnutí ERU č. 2/2010, účinného od 1. 1. 2011, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů). Je tedy zjevné, že sám žalovaný jako regulátor trhu s elektřinou odlišoval fázi udělení licence a fázi prvního připojení do elektrizační soustavy (distribuční sítě), kdy až splněním obou těchto podmínek bylo možno nárokovat garantované výkupní ceny.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením prokazují povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

Žalobce především namítal, že v řízení o udělení licence nebylo doloženo stanovisko Technické inspekce.

Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Ve výše citovaném rozsudku ze dne 3. 8. 2009, ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence, které právo uvést energetické zařízení do provozu

a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika toho, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. příslušné energetické zařízení spadá. Doložení technické dokumentace stavby energetického zařízení pak nebylo v době vydání rozhodnutí žalovaného ve smyslu energetického zákona a vyhlášky č. 426/2005 Sb. podmínkou pro udělení licence k podnikání v regulované oblasti. Soud zdůrazňuje, že odpověď na otázku, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. předmětné zařízení spadá, může poskytnout právě technická dokumentace stavby energetického zařízení; ostatně na protokol o určení vnějších vlivů č. 08-170 revizní technik ve zprávě odkázal.

Nelze proto souhlasit s tím, že žalovanému nebylo v řízení o udělení licence prokázáno splnění *bezpečnosti* zařízení k zajištění budoucího výkonu licencované činnosti za garantované ceny, který je dále podmíněn povolením provozu/užívání zařízení stavebním úřadem a připojením k distribuční soustavě. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou k výše citovanému § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb., která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci dokládat ještě stanovisko Technické inspekce, ale dokládá právě revizní zprávu jako výstup z provedení revize.

Poukazoval-li pak žalobce na to, že se revizní zpráva „týká pouze NN instalací“, pak soud předeseílá, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním elektrickým zařízením (instalací), které *lze bezpečně a spolehlivě využívat* – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. V revizní zprávě je vymezen předmět revize - elektrická instalace, ochranné pospojení a uzemnění objektu FVE Hluk - Babí Hora, s tím, že na str. 2 revizní zprávy je v kapitole 3. technický popis uvedeno, že připojovacím bodem elektrického zařízení je rozvaděč nn-TR 1, atyp skříň OCEP „P“ IP54 poj. PN2/160A, který je společnou dodávkou trafa TR 1 – jiná dodávka, nebylo předmětem této revize. Je tedy pravdou, že revizním technikem bylo revidováno zařízení „NN“ a nebyl revidován připojovací bod, neboť byl společný s jinou dodávkou.

Odkazoval-li v této souvislosti žalobce na stavební povolení, z něhož se podává, že součástí stavby je i trafostanice SO-6 o výkonu 1000 kWp a přípojka VN na připojovací místo určené provozovatelem sítě VN, pak elektrickou přípojkou je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického

zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny (§ 2 odst. 2 písm. a/ bod 20) ve smyslu energetického zákona odlišně. Pravidla pro elektrickou přípojku pak upravuje energetický zákon v § 45.

Jestliže tedy žadatel o licenci žalovanému v řízení o udělení licence doložil revizní zprávu na elektrické zařízení NN (instalaci, ochranné pospojení a uzemnění objektu FVE Hluk - Babí Hora, mimo rozvaděč, který byl součástí jiného trafa TR 1), pak pokud nebyl způsob vypracování revizní zprávy závažným způsobem zpochybněn co do správnosti, pravosti a věrohodnosti, není důvodu, aby soud rozhodnutí žalovaného jako licenčního úřadu rušil z důvodu pouhého poukazu žalobce na to, že měla být provedena a žalovanému doložena i „revize VN“. Zde měl žalobce na mysli zřejmě revizi zařízení přenosové a distribuční soustavy a nikoli tedy revizi elektrického zařízení NN - tedy elektrické instalace nízkého napětí FVE Hluk – Babí Hora.

Zřetelný zákonný požadavek na to, aby v licenčním řízení byla předkládána i revizní zpráva, terminologií žalobce na „VN části“, podle soudu chybí. Ani žalobce svůj názor o nutnosti doložení takové revizní zprávy ničím neodůvodňuje.

Samostatnou otázkou, s licenčním řízením nesouvisející, je pak otázka, na základě jakých podkladů rozhodl stavební úřad o povolení předčasného užívání stavby před jejím dokončením; nicméně energetický zákon i v případě zařízení pro výrobu elektřiny s takovou situací spojoval možnost prokázání splnění technických předpokladů pro účely podnikání v licencované oblasti (citovaný § 9 písm. c/ vyhlášky č. 426/2005 Sb.).

K námitce, že žalovaný neodstraňoval rozpory v označení pozemků, které podle žalobce vyplývají z listin ve správním spise, soud předesílá, že toto pochybení lze klást k tíži osoby zúčastněné na řízení tehdy, pokud se budou ze skutkových podkladů pro udělení licence podávat tak závažné rozpory, že by soud mohl dospět k závěru o nedostatku skutkových podkladů pro vydání rozhodnutí o udělení licence ve vztahu ke splnění předpokladů stanovených energetickým zákonem a tím též zároveň k závěru o neexistenci dobré víry držitele licence v rozhodnutí opravňující jej podnikat v licencované oblasti. Jinými slovy, zjištěné nedostatky musí indikovat, že rozhodnutí o udělení licence nemělo být vůbec vydáno, protože pro udělení licence vůbec nebyly zákonem stanovené podmínky a že nemohla být dána dobrá víra držitele licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Provozovna se na žádosti o udělení licence a dokladech přikládaných k žádosti vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny, tedy jinými slovy lokalizovat provozovnu výroby z hlediska jejího umístění. Identifikačními údaji jsou pak název nebo jiné rozlišující označení výroby elektřiny a údaje identifikující umístění provozovny, zejména název obce a případně její části, název ulice, číslo popisné a orientační, bylo-li přiděleno, poštovní směrovací číslo, dále název a číselný kód katastrálního území, kde je provozovna umístěna,

parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, zákres umístění provozovny do kopie katastrální mapy (§ 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb.).

Ve vztahu k této žalobní námitce se ze správního spisu podávají následující relevantní podklady:

- zákres FVE do katastrální mapy (viz obr. 1)

Obr. 1

- dohoda vlastníka stavební části výroby elektřiny společnosti Josef Trubačík – Bobík s.r.o. a žadatele o licenci Fotovoltaika – Bobík s.r.o., o tom, že žadatel o licenci bude užívat část výroby elektřiny pro účely provozování výroby elektřiny v rámci licencované činnosti podle energetického zákona
- výpis z listu vlastnictví společnosti Josef Trubačík – Bobík s.r.o. ve vztahu k pozemkům v k.ú. Hluk, ke dni 7. 10. 2010
- podnikatelský záměr, z něhož se podává, že jde o instalaci fotovoltaického systému o výkonu 1 000 kWp na pozemcích ve vlastnictví společnosti Josef Trubačík – Bobík s.r.o. č. 4164/70, 4164/72, 4164/81, 4164/89, 4175/2, 4175/8, 4176/5, 4176/7, 4176/8, 5485/5 a 3639/10 v k.ú. Hluk. Stavební povolení bylo dne 21. 7. 2010 převedeno z původního stavebníka společnosti Josef Trubačík – Bobík s.r.o. na

společnost Fototovoltaika – Bobík s.r.o., dne 28. 10. 2010 bylo rozhodnuto o předčasném užívání

- formulář „Seznam jednotlivých provozoven“, příloha č. 12 k vyhlášce č. 426/2005 Sb., doručený žalovanému dne 8. 11. 2010 (původní formulář ze dne 1. 11. 2010 je v části „název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla“ tužkou přeškrtnutý a připsáno „nový formulář“), obsahuje v části „název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla“ následující vymezení pozemků: 4164/70, 72, 79, 81, 89, 5485/5 (odpovídající vymezení, jak je provedeno v rozhodnutí o udělení licence)
- rozhodnutí Městského úřadu Hluk, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 27. 10. 2010, č.j. Měú H 1932/2010, sp.zn. 1927/2010, o předčasném užívání stavby „Rozšíření, fotovoltaické elektrárny 1021 kWp - Hluk – trať „Babí hora“, na pozemku parc. č. 3639/10, 4164/70, 4164/72, 4164/81, 4164/89, 4175/2, 4175/8, 4176/5, 4176/7, 4176/8, 5485/5 v k.ú. Hluk, z něhož se podává, že stavební úřad zjistil, že předčasné užívání stavby nemá podstatný vliv na užitelnost stavby a vzhledem ke sjednaným podmínkám neohrožuje bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí a nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy.

Z listin ze správního spisu vyplývá, že tak, jak je vymezena provozovna (výrobní elektrárna) parcelními čísly pozemků, na nichž má být umístěna, ve formuláři „Seznam jednotlivých provozoven“, pak toto vymezení odpovídá zákresu do katastrální mapy (obr. 1) a je převzato do rozhodnutí o udělení licence.

Z podnikatelského záměru se pak podává, že se jedná o instalaci výrobní elektrárny na pozemcích společnosti Josef Trubačík - Bobík s.r.o. (původního stavebníka), jejíž užívání bylo smluvně převedeno na osobu zúčastněnou na řízení.

Namítal-li žalobce, že na pozemcích, uvedených v rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném užívání stavby mělo být provozováno jiné energetické zařízení, a to právě společnosti Josef Trubačík - Bobík s.r.o., pak k tomu soud uvádí, že z rozhodnutí stavebního úřadu i podnikatelského plánu se podává, že v případě FVE Hluk-Babí Hora, pro niž bylo žádáno o udělení licence, se jedná o rozšíření stávající provozovny, ve vlastnictví společnosti Josef Trubačík - Bobík s.r.o., umístěné na pozemcích společnosti Josef Trubačík - Bobík s.r.o. Žadatel o licenci tak v době vydání licence byl pouze uživatelem této části výrobní pro účely výkonu licencované činnosti. Kde se FVE Hluk – Babí Hora v době vydání rozhodnutí nacházelo, bylo doloženo žalovanému formulářem „Seznam jednotlivých provozoven“ a zákresem do katastrální mapy (obr. 1). Ze skutečnosti, že v rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno více pozemků ve vlastnictví společnosti Josef Trubačík - Bobík s.r.o., než v příloze „Seznam jednotlivých provozoven“, nelze za dané situace skutkových zjištění podle soudu dovozovat, že nebylo pro účely řízení o udělení licence umístění provozovny dostatečně identifikováno.

Uváděl-li žalobce, že nelze ani nahlédnutím do veřejně přístupného mapového podkladu katastru zjistit, kde se předmětné zařízení nachází, pak otázka toho, na jakých pozemcích je zařízení FVE Hluk – Babí Hora umístěno v současnosti, tj. s odstupem několika let, je pro posouzení věci zcela nepodstatná. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a k tomuto skutkovému stavu tedy musí být žalobně argumentováno, respektive důkazy předkládané k žalobě se musí vztahovat k tehdejšímu skutkovému stavu.

Nelze dospět k závěru, že za situace, kdy je pro účely předčasného užívání stavby „Rozšíření, fotovoltaické elektrárny 1021 kWp - Hluk - trať „Babí hora“, stavba v rozhodnutí stavebního úřadu vymezena více pozemky, než je uvedeno v přílohách k žádosti o udělení licence, že tato okolnost bez dalšího zásadním způsobem zpochybňuje skutkový stav ohledně umístění provozovny. Namítal-li žalobce, že žalovaný měl ověřit situaci na místě samém ve smyslu § 54 správního řádu, pak i takto žalovaný jistě postupovat mohl, nicméně nepostupoval-li tak, těžko z toho lze bez dalšího dovozovat, že nebylo v řízení o udělení licence dostatečně identifikováno zařízení pro výrobu elektřiny, pro něž je o udělení licence žádáno.

Nenamítá-li však žalobce, a ani žádným důkazním prostředkem nedokládá (např. poznatky z šetření orgánů činných v trestním řízení, snímky z dané doby, apod.), že se v lokalitě vymezené rozhodnutím o udělení licence ve skutečnosti v době rozhodování žalovaného předmětné zařízení vůbec nenacházelo, pak nemůže být podle soudu dovozeno zásadní zpochybnění skutkového stavu, ze kterého žalovaný vycházel a to zejména v tom smyslu, kde se z hlediska katastrálního území Hluk energetické zařízení v době udělení licence nacházelo.

Namítal-li dále žalobce, že osobě zúčastněné na řízení nemohla být udělena licence na dobu 25 let, protože prokázala užívací právo pouze na dobu zkušebního provozu stanovenou rozhodnutím stavebního úřadu, pak ani s touto argumentací se soud neztotožňuje.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) a e) energetického zákona se licence na výrobu a distribuci elektřiny uděluje nejvýše na 25 let.

Podle § 4 odst. 4 energetického zákona v případě, že žadatel o udělení licence doloží vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti na dobu kratší než 25 let, licence se uděluje nejvýše na tuto dobu.

Podle soudu nelze zákonodárcem použitý termín vlastnické či užívací právo k energetickému zařízení v § 4 odst. 4 energetického zákona zaměňovat za veřejnoprávní povolení „užívání“ stavby ve smyslu stavebně-právních předpisů. To naopak slouží k prokázání splnění technických předpokladů pro udělení licence.

Prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví je existence soukromoprávního titulu k výkonu licencované

činnosti v energetickém zařízení, který lze prokázat způsoby, vyjmenovanými v § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. a i jiným, důvodné pochybnosti nevzbuzujícím způsobem (§ 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.). Vlastnické a užívací právo ve smyslu příslušných ustanovení energetického zákona a citované vyhlášky nelze chápat jinak, než ve smyslu soukromoprávním. S tím pak koresponduje i zákonodárcem stanovená doba pro udělení licence, tedy oprávnění k podnikání za regulované ceny, které se odvíjí právě od prokázání vlastnického či užívacího práva v soukromoprávním smyslu, což jednoznačně odpovídá pravidlu stanovenému v § 4 odst. 4 energetického zákona ve spojení s § 7 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.

Jinými slovy, podnikání v regulovaném odvětví lze povolit pouze takovému subjektu, který je prokazatelně vlastníkem energetického zařízení či případně jeho oprávněným uživatelem ve smyslu soukromého práva, neboť licenci lze udělit i osobě odlišné od vlastníka energetického zařízení. Od soukromoprávního titulu k takovému typu zařízení se pak odvíjí činnost, která v řadě oblastí podléhá regulaci veřejnoprávními předpisy, zejména s ohledem na dotčený veřejný zájem.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2010, č.j. MěÚ H 1932/2010, sp. zn. 1927/2010, kterým bylo povoleno předčasné užívání stavby, pak žadatel o licenci prokazoval splnění technických předpokladů pro udělení licence (§ 9 písm. c/ vyhlášky č. 426/2005 Sb. ve spojení s § 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 písm. d/ energetického zákona). Případné pozdější neudělení kolaudačního souhlasu či jakýkoli zákaz stavebního úřadu pro další provoz stavby by mohlo být důvodem pro odnětí licence; ovšem nikoli z důvodu „pozbytí“ vlastnického či užívacího práva, ale právě této technické způsobilosti.

Nelze tak dospět k důvodnému závěru, že s ohledem na povolení předčasného užívání stavebním úřadem měla být ve smyslu § 4 odst. 4 energetického zákona udělena licence pouze na dobu stanovenou v povolení stavebního úřadu. Za dané situace pak tedy nebylo důvodu, aby žalovaný nevyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení a neudělil jí licenci na 25 let, protože soukromoprávní titul k zařízení žadatel o licenci prokázal, což ostatně nezpochybnil ani žalobce.

IV. Závěr

S ohledem na výše uvedenou argumentaci soud zdůrazňuje, že nedokazoval právním stanoviskem Technické inspekce (příloha k žalobě Fotovoltaické elektrárny z pohledu Technické inspekce České republiky ze dne 14. 8. 2013), neboť to neshledal potřebné pro posouzení věci; žalobce na obsah této listiny odkazoval zjevně pro podporu svého právního hodnocení věci. Dále z totožného důvodu nedokazoval k žalobě připojenou kopií přípisu žalovaného ze dne 25. 10. 2013, kterým žalovaný podává podnět k prošetření licenčních spisů ani kopií nikým neautorizované listiny č.j. 13133-10/2010-ERU. Ani z této listiny žalobce žádná skutková zjištění nedovozuje, jde pouze o vyjádření názoru žalovaného. Soud

nedokazoval ani printscreenem katastrální mapy identifikovaným číslem 14.11.13 ze stránek sgi.nahlizeni.cuzk.cz/marushka/print.aspx. a printscreenem s číslem 14.11.13 ze stránek www.elektrarny.pro. o nichž žalobce nikterak neavizoval, že by se měly týkat skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedenou podrobnou argumentaci neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Proto žalobu jako nedůvodnou, bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s., podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. března 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu